

HARLEQUIN®

017
AUGUST

ARMASTUSE- VARJUTUS

LYNNE MARSHALL

Embers

Lynne Marshall
Courting His Favorite Nurse
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Reet Piik
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Janet Maarschalk
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B08244912
ISBN 978-9949-25-258-9

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Kallis lugeja!

Tere tulemast Lõuna-California maakohta, väikesesse kodusesse Whispering Oaksi kogukonda, kuhu kuulub ka Grady perekond. Vanim laps on Anne, kes lahkus kodust kohe pärast keskkooli lõpetamist, et õppida õendust ja alustada uut elu kaugel kummitavatest mälestustest. Traagiline õnnetus toob ta koju oma vanemate eest hoolitsema ning avab tunnete Pandora laeka.

Raamatu „Armastusevarjutus“ peategelane Jack Lightfoot pole kunagi oma põgenenud sõpra unustanud ja kui naine koju tuleb, loodab mees suhted ära klarrida.

Teinekord paneb elu meie õlgadele rohkem, kui me kanda jaksame, ning kui Anne ja Jack said keskkooli ajal teada, et nende lähedane sõber on haiguse tõttu suremas, ei saanud nad kumbki olukorraga eriti hästi hakkama. Kolmteist aastat hiljem saavad nad teise võimaluse oma sõprust jätkata, aga Anne tahab ikka veel põgeneda ja nüüd on Jack otsustanud naist takistada.

Ma ei tea, kuidas teie, aga mina armastan taaskohutumise lugusid. Kas tuleksite minuga Whispering Oaksi vaatama, mis sellest loost saab?

Parimate tervitustega

Lynne Marshall

Eriline tänu Jole, et jala ukse vahele sain; Gailile võimaluse eest ja Sarah'le, et ta aitas mul teha sellest raamatust parima võimaliku.

Esimene peatiikk

„Mul on hea meel, et sa siin oled, Annie-kullake.“ Kieran Grady tundus eelmisel päeval tehtud operatsioonist ikka veel uimane olevat. Ta paistis oma peaaegu üle voodiserva rippuvate jalgadega, millest vasak – kipsis jalg – oli kolmele padjale tõstetud, haiglavoodi jaoks liiga suur.

„Mul on ka hea meel siin olla, isa.“ Anne silitas isa kätt ja kontrollis, et tolle tilguti oleks korralikult paigaldatud ja vool ühtlane. Kaheksa aastat meditsiiniõena töötanuna ei suutnud ta end peatada.

„Hoolitse ema eest, kuni ma koju saan,“ ütles Kieran unne vajudes.

„Muidugi hoolitsen,“ sosistas Anne. Õnneks sai ta end uuelt töölt mõneks ajaks vabaks võtta, kuni Lucas ametlikult sõjaväest koju saab.

Anne'i mobiiltelefon hakkas taskus vibreerima. Ta heitis pilgu ekraanile. „See on traumaosakond, isa. Küllap ema on valmis koju minema.“

Isa noogutas kinnisilmi.

Telefonis oli ka tekstisõnum Larkilt: „Kuidas emal ja isal läheb? Suudle neid minu poolt. Sooviksin seal olla, aga kool on hullumeelne! Kallid olete! :)“ Oli võimatu, et keegi eeldaks, nagu peaks tema õde keset semestrit arstiteaduskonnast ära tulema, kui Anne ja tema vend võisid vanemaid hooldada. Anne vastas: „Nendega on kõik korras. Helistan sulle hiljem.“

Ta kummardus isa laubale suudlema, vältides kriimustusi ja üht tõsist haava taanduva juuksepiiri lähedal. „See on minult ja see on Larkilt.“

Isa naeratas ja krimpsutas siis nägu. „Ma vannun,“ pomises ta, „ma ei märganud seda autot.“

Arvestades, et vanemad sõitsid mootorrattaga, oleksid asjad võinud veel palju hullemini olla. Meditsiiniõena oli Anne ise piisavalt mootorrattaõnnetustes saadud vigastusi näinud ja ta ei kiitnud isa „hobi“ heaks, aga isa poleks mingil juhul oma Harleyst loobunud. Ning seni oli ema nendesse pühapäevastesse sõitudesse maanteedel sama rõõmsalt suhtunud nagu isa isegi. Anne'il oli tunne, et ema võis edaspidi oma arvamust muuta.

Anne jättis isa ja tema meditsiiniõega hüvasti, kontrollides, et õel on tema mobiili ja nende koduse telefoni number, ning läks lifti juurde, jättes maha ortopeediaosakonna kipsi- ja desinfitseerimisaine lõhna.

Ta oli Oregonist Portlandist järgmisel varahommikul Californiasse jõudnud, kuid operatsioonid olid selleks ajaks juba tehtud. Kohe, kui traumaosakonna õde talle pühapäeva öösel helistas, oli Anne otsinud esimese lennu koju. Uudis oli pannud adrenaliini tema rinnust purskama ning sõrmed ja varbad kihelema ajanud. Nad oleksid võinud surma saada. Oh jumal, ta ei suutnud mõelda, et tema elu tugisambad langeksid... ja jumal tänatud, nende vigastused paranevad. Isa jaoks küll mitte piisavalt kiiresti, mõtles Anne naeratades ja pead raputades, kui lift esimesele korrusele sõitis.

Kui Anne oli hommikul ema haiglast väljakirjutamise ajaks Whispering Oaksi jõudnud, oli ta ema koju

viinud. Pärastlõunal, kui ema väitis, et valu on väljakanatamatu, sai Anne aru, et täismõõdus kips surus närvile ja sõrmedest kadus tundlikkus. Anne oli kohe ringi pööranud, ema tagasi traumaosakonda viinud, lasknud kipsi ära võtta ja uue panna, enne kui närv oleks jõudnud kahjustuda.

Whispering Oaksi väike haigla kihas patsientidest ja suurema osa õhtust veetsid nad oodates. Kui sanitar ema kipsituppa veeretis, oli Anne läinud ortopeediaosakonda isa vaatama.

Anne väljus liftist ja kuulis kauguses kiirabiauto sireeni huilgamas. Ta astus traumaosakonna vastuvõtulauda poole ja pani tähele, et kõik toolid ooteruumis olid hõivatud. Teleriekraanil sumises mingi tõsielusaade, millele vaid paar inimest peale vastuvõtuametniku tähelepanu pöörasid.

„Minu ema on väljakirjutamiseks valmis,“ ütles ta, „Beverly Grady.“

Häiritud vastuvõtutöötaja rebis pilgu hetkeks ekraanilt, et nimekirjast vaadata, ning sirutas siis sõnagi lausumata ja naeratamata käe lauda alla ning vajutas nupule, mis avas ukseid osakonda.

Anne kiirustas traumaosakonda ema boksi.

„Kuidas su isal läheb?“ küsis Beverly kohe, kui Anne sisse astus. Sinakasroheliste dressipükste vöökoht keerdus, üks jakivarrukas õlal rippumas, nägi tema ema, kes tavaliselt kandis teksaseid ja moekaid sviitreid, lohakas välja. Aga ema ei lubanud Anne'il end haiglasse tuua ilma meigi ja kõrvarõngasteta – suured kuldsed rõngad olid nüüd tema õlgadeni ulatuva-

tesse juustesse takerdunud ja erksavärviline huulepuna pooleldi ära söödud.

„Ema, tal läheb hästi. Õed ütlevad, et ta saab paari päeva pärast koju.“

„Suurepärased uudised. Miks see pidi parem käsi olema? Mu vasak käsi on kasutu. Kuidas ma tema eest hoolitsen või soengut teen või end meigin?“ Ema raputas pead, tema järgulised pruuniks toonitud juuksed lendlesid raputuse taktis. „On sul aimu, kui raske on rinnahoidjat ühe käega kinni panna?“

„Sellepärast ma siin olengi, mäletad ju?“ Anne surus naeratuse alla.

Beverly kokku pigistatud huuled ja kergitatud kulmud andsid talle üleannetu ilme. „Näed, millistesse äärmustesse mõned vanemad peavad minema, et nende tütar koju tuleks?“

Anne raputas pead ja naeratas. „Kutsest oleks piisanud.“

Beverly rehmas oma terve käega. „Sul on vabandus alati võtta.“ Ema naeris virilalt ja Anne liitus temaga, et vältida mõtteid, millest oleks taas kord targem vaikida.

„Aga sulle ja isale meeldis Portlandis külas käia.“ Kui välja arvata jõulud kolm aastat tagasi, polnud Anne pärast kolledžisse õendust õppima minekut Whispering Oaksis käinud. Ja see jõuluvisiit leidis aset peamiselt seetõttu, et Lucas oli pühadeks puhkust saanud. Asi polnud selles, et Anne poleks oma vanemaid armastanud, ei, ta armastas neid kogu südamest. Asi oli süütundes ja halbades mälestustes, mis paistsid varjutavat kõik muu tema kodulinnas, millal iganes ta üritas tagasi tulla.

„Annie, aga sinu kodu on siin.“

Tegelikult tundis ta end nüüd Portlandis palju rohkem kodus, tal lihtsalt polnud südant seda emale öelda.

Kile sireen lähenes ning katkes järsult, kui kiirabi traumaosakonna sissekäigu juurde jõudis.

Nende juurde ilmus ratastooli lükkav kurnatud välimusega õde, kellel olid silmade all mustad laigud ning kelle üles pandud soeng oli viltu vajunud. „Minekuvalmis?“

Traumaosakonna tagumises osas lendasid ukсед lahti ja salk tuletõrjujaid veeretask paar inimest kanderaamidelle sisse. Õde heitis kiire pilgu üle õla, lükkas ratastooli nende juurde ja jätkas oma tegevust. Refleksina traumaõdena töötatud ajast tõmbus Anne pingule, kuid tuletas endale meelde, et ta on nüüd kliinikuõde ja et täna on ta haiglas patsiendi poolel. See oli nii teistsugune tunne ja ometi ei vaibunud tema huvi viimati saabunud haigete vastu.

Anne heitis kiire pilgu ema sõrmedele, surus tema sõrmeotstele veendumaks, et kapillaarid lähevad valgeks ja jälle roosaks. „Kas sa sõrmi saad liigutada?“ küsis ta üle lärmi.

„Annie, see on sada korda parem kui eelmine kips.“

„Hea küll, siis oleme valmis minema.“ Anne naeratas õele julgustavalt.

Ta aitas ema ratastooli ning hakkas teda pärast väljakirjutamis-paberitele allkirja andmist väljapääsu poole lükkama.

„Hoidke kipsis kätt kõrgemal,“ käskis õde kanderaamidelle olevate haigete juurde kiirustades. Nii palju siis haigete juhendamisest enne väljakirjutamist.

Osakonna teises otsas köitis Anne'i tähelepanu mehe kuju. Mees seisis, jalad harkis, käed rinnal risti, veidi eemal tervishoiutöötajate ja tuletõrjajate summast.

„Seal mu kangelane ongi!“ hüüdis ema. Siis ütles ta Anne'ile: „Pühapäeval jõudis Jack esimesena õnnetuskohale.“

Jack? Nagu Jackson Lightfoot?

Nagu piitsalöögile reageerides pöördus Anne just siis mehe poole, kui too teda märkas. Naise peas kihutas tuhat hullumeelset mõtet, kui ta vaheseina poole vaatas. Mida paganat mees siin tegi? Anne pilgutas silmi, kui mineviku südamevalu vaim tema vaatevälja ilmus.

Ainult et mees nägi palju parem välja kui see keskkooli spordipoiss, keda Anne mäletas. Kui selline asi võimalik oli. Ta kandis tavalist tuletõrjajate tumesinist T-särki ja pükse – ilma kollaste kummitunkede ja traksideta –, läikivaid töösaapaid ning tõsist ilmet. Tema heledad juuksed olid lühemad ja tumedamad ning kõik poisikeselikud jooned olid tema näost kadunud. Sellest oli kaksteist aastat ja ometi süütas mees naise rinnas sädeme – see oli nii võõras tunne, et meenutas pigem ärevust.

„Proua Grady, mida te jälle siin teete?“ küsis mees Beverlylt, ehkki tema pilk tabas Anne'i ja jäi naisel pidama.

„Annie ütles, et mul on uut kipsi vaja.“ Ta üritas tõsta rasket erkroosat fiiberklaasiga kaetud käsivart.

Anne soovis, et saaks lähima vahekardina taha kaduda, aga Jack põrnitses teda ja naeratas ettevaatlikku naeratust, mis kergitas vaid üht tema suunurka.

„Anne.“